

[Waldorff.]

dernede er gået med til en løntilbageholdenhed. Jeg er ikke i tvivl om, at den ordning, man fik lavet på Nakskovværftet, var til gavn for ØK, som både ejer værftet dernede og købte de samme skibe. Der er ikke nogen, der skal bilde mig ind, at man beholder Nakskovarbejderne én dag længere, end ØK har økonomisk fordel af det.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bjørn Poulsen) (SF):

Som tidligere arbejder og tillidsmand på et skibsværft kan man ikke andet end føle en smule nedtrykthed over denne efter min mening meget, meget, meget kolde behandling, som netop beskæftigelsesforslag får af dette folketing. Der er det sjove ved det hele, at alle partier indrømmer, at der er en krise. Alle partier er enige om, at det kan ikke blive ved med at gå, men bortset fra VS og DKP og SF er der ingen, der vil gøre noget som helst ved noget. Ja men det er da ikke et folketing værdigt. Man kan da ikke tillade sig at lade alle disse mange mennesker i stikken, som er afhængige af de danske værfter. Det er jo ikke alene dem, der arbejder på værfterne, det er også alle underleverandørerne, så det drejer sig om, at 20.000, måske 30.000, måske 40.000 mennesker er afhængige af en værftsindustri i dette land. Det affærdiger man stille og roligt med, at man ikke vil gå ind på at bryde nogle regler i OECD, som kun Danmark overholder. Der er ikke noget andet land, der overholder OECDs regler. Men lille, søde, rare Danmark står med hatten i hånden og modtager et lille gebyr en gang imellem, når der kan falde noget af.

Det, vi her har foreslået, er jo ikke en fantastisk masse penge til hverken skibsværfter eller redere eller noget andet. Det, vi beder om, er bare, at man ændrer i afskrivningsloven, så man i det mindste kan presse disse danske skibsværfter til at lade alt, hvad de skal have bygget, bygge her i Danmark; det gør man også mange andre steder, bare på andre måder, nemlig ved hjælp af økonomisk bistand. Dette kommer ikke til at koste os noget. Hvorfor i alverden har man dog denne mærkelige, kyniske affærdigelse af sådanne ting? Jeg synes, det er en frygtelig måde at behandle en industrigren som netop værfterne på.

Der er talt så meget om, at vi skal overholde disse regler inden for OECD, og man taler så meget om, at man vil prøve at få alle de andre

lande til at stille sig smukt op i rækken sammen med Danmark og overholde disse regler. Der er ikke ét eneste land, der har afskaffet en eneste subsidieordning, uden at de har lavet en anden, der har været parallel.

Første gang dette forslag blev behandlet, var der et tal på omkring 125 forskellige subsidieordninger. Jeg vil næsten tro, at det tal i dag er fordoblet. Der er bare det ved det, at der er nogle lande, der har været i stand til at gøre det på en sådan måde, at det ikke direkte kan ses. Men Danmark skal overholde disse regler, uanset hvordan det går for værfterne. Det er kynisme efter min mening.

Fra fremskridtspartiets ordfører kom der en lille, sjov bemærkning til SF med hensyn til indholdet i vores gruppe. Dertil vil jeg sige, at den udtalelse er lige så ufornuftig som alt andet, der kommer fra fremskridtspartiet, så den tager vi bare med som en oplevelse på vejen.

Det forslag, vi her har fremsat, er ikke noget mirakel til at redde de danske værfter, det ved vi godt. Vi er villige til at gå videre end til dette. Vi er villige til at gå ind i forhandlinger om måske at indføre nogle ændrede finansieringsregler, fordi det er nødvendigt. Vi tror ikke på, at regeringen har en chance for at ændre de andre landes indstilling til disse subsidieordninger, for for dem betyder det nemlig også beskæftigelse. Er der noget, man har travlt med i verden i dag, er det at sørge for beskæftigelsen i éns eget land først og fremmest. Der er intet som helst, der tyder på, at denne indstilling er ændret nogen steder, tværtimod.

Den modtagelse, som dette forslag har fået, har ikke forbavset mig, det skal jeg indrømme. Havde den været mere positiv, havde jeg været forbavset, fordi det jo gang på gang viser sig i folketinget, at man har en masse gode meninger, men overhovedet ikke spor vilje til at bringe alle disse ting ud i livet, og det kommer altså i denne omgang til at gå ud over de danske værfter. Så må disse arbejdere stille sig op i køen sammen med de 160.000 andre, for der er i hvert fald nogle af værfterne, som ikke holder ret meget længere. De havde en mulighed, hvis et forslag som det, vi er fremkommet med, blev vedtaget. Nu har de ingen muligheder.

Ole Olsen (SF):

Jeg har fået lyst til at blande mig i striden her, fordi jeg virkelig er forarget. Jeg er forarget efter at have hørt hr. Camre stå heroppe og